

[Bernhard Baunsgaard]

om noget midlertidigt. En oplægning giver ikke nogen som helst garanti, når det drejer sig om at opfiske kvoterne. Der siges her, at fiskerfartøjer over 5 bruttoregister tons skal lægges op i mindst 90 på hinanden følgende dage, og det skal være erhvervsfiskere, der selv helt eller delvis ejer fiskerfartøjerne. Det vil sige, at andre, f. eks. anpartsfiskerfartøjer, kan gå ud og fiske løs af kvotaen – de kan ikke komme ind under denne ordning – og så bliver der ikke noget til de fiskere, der ejer deres fiskerfartøjer helt. Det er nok en ting, vi bør overveje grundigt, når vi skal behandle dette forslag: kan vi ikke finde en bedre måde at støtte på? Man må trøste sig med, at det er en midlertidig ordning; derfor må den skade, der kan følge af det, også være begrænset.

Men over for selve problemerne skal der ikke herske nogen tvivl; vi er parat til at gå ind og prøve at finde hjælpemuligheder.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er, som tidligere ordførere har udtalt sig om, også enige i, at det er nødvendigt at støtte fiskeriet i den situation, fiskeriet er i i øjeblikket.

Lovforslag nr. L 248 præsenterer jo en gammel kending, som har haft sin virkning på andre områder. Vi vil også være med til at gennemføre det på dette område, idet vi selvfølgelig klart må erkende, at ordningen hjælper ikke til mere fiskeri, og den hjælper ikke fiskerne over deres problemer, men den kan da hjælpe fiskerne noget i en akut økonomisk krise.

Lovforslag nr. L 249 indeholder mere nyt, men der er i al fald en vis idé i at sige: når kvoterne er opbrugte, så må det være rimeligt at søge at oplægge visse fartøjer. Jeg kan derfor ikke være enig med dem, som mener, det er en helt forkert ordning. Jeg mener endda, det muligvis kan være noget af det, vi må satse på i fremtiden i visse perioder.

Men det er et særdeles løst formuleret forslag. Det eneste, der sådan set er fastsat, er beløbet og så de 90 dage; procentsats osv. er der ikke noget om. Der står, at ved fastsættelse af præmien vil der blive taget hensyn til de faste omkostninger, og så må man selvfølgelig spørge: hvilke omkostninger er der tænkt på? Er det kun de reelle faste omkostninger? Hvad skal fiskeren så leve af? Dæk-

ker man kun de notoriske faste omkostninger, så tvivler jeg på, at der er ret mange, der vil gå hen og bruge denne ordning. Man er nødt til at gøre det sådan, at fiskerne i al fald kan leve samtidig, for ellers vil ordningen ikke blive brugt – i al fald kun af dem, som har arbejde i land.

Man kan også stille spørgsmålet: hvad er begrundelsen for netop 90 dage? Hvorfor ikke 50 dage med yderligere 30 dage lagt til? Det ville i al fald forbedre mulighederne for at bruge ordningen.

Endelig er der spørgsmålet: hvilken procentsats har man tænkt sig at bruge? Det har man muligvis ikke afklaret endnu, det er muligvis noget, vi skal tage stilling til i udvalget og måske finde frem til. Det vil da være glædeligt for os, om vi kan være med til at finde frem til den rimelige procentsats, og ligeledes med hensyn til dageantallet.

Kan vi finde en rimelig procentsats, og kan vi finde et rimeligt dageantal, så de to ting i al fald harmonerer sammen, så er vi særdeles villige til at se positivt på dette forslag.

Hjortlund Christensen (DR):

Lovforslag nr. L 249, der vedrører de 25 mill. kr., som fiskerne kan få ved at oplægge deres kuttere i 90 dage, er sikkert en udmærket forordning, hvis man ellers tror på, at det nytter. Men spørgsmålet er jo: hvad skal der ske i de næste 90 dage?

Det er jo her som på så mange andre felter. Ministeren har med dette lovforslag endnu en gang accepteret, at det kan betale sig på en endog særdeles rabiat måde at gøre opmærksom på sine problemer. Det er kedeligt, at fiskerne skal gribe til sådanne foranstaltninger. Det er også beklageligt, at regering og folketing delvis kan gøres ansvarlige for tingenes tilstand. Når jeg siger delvis, skyldes det selvfølgelig, at de kvoteringsproblemer, som er opstået, må løses i samarbejde med vore nabolande. Men når man sælger sin frihed til andre, til andre forhandlingspartnere, så har man dermed i realiteten udskudt mulighederne for en hurtig handling.

Ansvarer herfor ligger både i højre og venstre side af salen. Man har jo gennem årtier skabt præcedens for, at industrien kan få tilskud, at landbruget skal have tilskud, og